

HÍREK, AKTUALITÁSOK

Híreink

MAGUNKRÓL

MJE Biztosítási Jogi Szakosztály - AIDA magyar szekció

AIDA EUROPE

AIDA

SZAKMAI FÓRUM

Vélemények, viták - fórum

RENDEZVÉNYEK

Nemzetközi

Magyar

DOKUMENTUMOK

Jogszabályok

Jogszabály tervezetek

PTK reform

Joggyakorlat

ARCHÍVUM

Konferencia anyagok

Biztosítási Szemle jogi anyagai

Bibliográfia

Egyéb dokumentumok

LINKGYŰJTEMÉNY

Magyar Jogász Egylet

AIDA

AIDA MAIL

MABISZ

FBAMSZ

PSzÁF

Biztosítók

Biztosítási Szemle

CEA

Nemzeti biztosítási szövetségek

Magyar Ügyvédi Kamara

Ügyvédek, biztosítási jogászok

FOTÓALBUM

Rendezvények, konferenciák képei

KAPCSOLAT

E-mail

ADMINISZTRÁCIÓ

Regisztráció

Belépés

HÍRLEVÉL

itt feliratkozhat hírlevelünkre (E-mail címmel)

feliratkozom

BESZÁMOLÓK

Dr. Pataky Tibor: A Magyar Jogász Egylet Biztosítási Jogi Szakosztályának 2011. október 17-i szekciójáról

A Magyar Jogász Egylet Biztosítási Jogi Szakosztálya 2011. október 17-én tartotta meg „A kártérítési jog legújabb bírói gyakorlata” címmel soron következő szekcióját.

Dr. Kiss Ferenc Kálmánnak, a Szakosztály társelnökének köszöntőjét követően Dr. Bárdos Péter a Szakosztály Polgári jogi felelősség és biztosítás elnevezésű munkacsoportjának a vezetője, a kerekasztal-konferencia levezető elnöke köszöntötte a megjelenteket, aki azt javasolta, hogy a kártérítési jog aktuális kérdéseinek megvitatására rendszeresen kellene szekcióját összehívni.

Az első előadást Dr. Pataky Tibor ügyvéd, PhD hallgató tartotta a működési körben bekövetkező rendellenesség, különös tekintettel a vadon élő állatok által okozott balesetekre, címmel, aki röviden ismertette a korábbi, vagyis az 1961. évi VII. törvény vonatkozó rendelkezéseit, mely szerint a vadászatra jogosult objektív felelősséggel tartozott a vad által az erdő és mezőgazdaságon kívül okozott károkért, s legfeljebb a károsult felróhatóságának a mértékében csökkent a vadászatra jogosult kártérítési felelőssége. Jelenleg a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (Vtv.) 75. § (3) bekezdése alapján a vadászatra jogosult (tipikusan vadásztársaság) a Polgári Törvénykönyvnek a fokozott veszéllyel járó tevékenységre vonatkozó szabályai szerint köteles megtéríteni a károsultnak a vad által a mezőgazdálkodáson és erdőgazdálkodáson kívül másnak okozott kárt. Ebből következően ha gépjármű és vadon élő állat ütközik, akkor ebből következően a Ptk. 346. §-a szerint kell vizsgálni, hogy ki tartozik kártérítési felelősséggel. Tekintettel arra, hogy a vadászatra jogosult oldalán bekövetkezett rendellenesség kérdéseivel foglalkozott az előadó a Legfelsőbb Bíróság ítéleteit ismertette, a kiindulópontja az, hogy a gépjármű és a vad közötti balesetet sem a gépjármű üzemben tartóját, sem a vadászatra jogosultat felróhatóság nem terheli. Ebből adódóan azt kell vizsgálni, hogy valamelyik fél részéről működési körben bekövetkező rendellenesség fennáll-e.

BH 2000. 401. szám alatt közzétett eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy a vadászatra jogosult oldalán nem minősül működési körben bekövetkező rendellenességnek, ha a vad a közúton megjelenik. Hasonló döntés került közzétételre BDT 2000. 100. számon. Az előadó véleménye szerint a jelenlegi jogi szabályozás alapján a döntés aligha vitatható. Azonban az előadó álláspontja szerint ezt követően a vadászatra jogosult működési körében bekövetkező rendellenesség fogalmának tágítását eredményező tendencia mutatható ki a Legfelsőbb Bíróság ítélezési gyakorlata alapján. A BH 2000. 402. eseti döntés szerint a vadászatra jogosult részéről működési körben bekövetkező rendellenesség, ha a vad gyorsforgalmi úton jelenik meg. Hasonló döntés található meg BH 2005. 212. szám alatt. A BH 2003. 237. eseti döntés szerint a párhuzamos időszakban, vagyis szarvasbőség idején a gépjármű hátuljának ütköző szarvas által okozott kárt a vadászatra jogosult a Ptk. 346. § (2) bekezdése alapján megtéríteni köteles, mivel a Legfelsőbb Bíróság szerint különleges módon történt a vad megjelenése. Az előadó rámutatott arra, tény, hogy párhuzamos időszakban a vadak viselkedése megváltozik, azonban ez rendszeresen visszatérő, időben jól behatárolható jelenség. Tehát ezen körülmény szerinte nem minősíthető működési körben bekövetkező rendellenességnek. A BH 2006. 150. szám alatt közzétett legfelsőbb bírósági ítélet alapján a település közigazgatási belterületén, de az alperes vadásztársaság vadászterületéről kiváltó, mintegy 2 méter magas partfalról közútra leugró szarvas által okozott kár szintén a vadásztársaság oldaláról működési körben bekövetkező rendellenesség. A Gépjármű Kárrendezési Joggyakorlat című folyóirat 2011. évi III. számában közzétett legfelsőbb bírósági döntés szerint a falu belterületén bozótosból kiváltó vaddisznó is a vadászatra jogosult működési körében előálló rendellenesség. Az előadó felvetette azt a kérdést, hogy helyes-e, hogy ennyire tágra értelmezzük a vadászatra jogosult oldalán a működési körben bekövetkező rendellenességet. Az előadó álláspontja szerint a Ptk. 346. § (2) bekezdését szűken kellene értelmezni, s inkább jogszabályt kellene módosítani. Az előadó végül kitért a LB-H-PJ-2011-172. szám alatt közzétett legfelsőbb bírósági döntésre, mely a www.birosag.hu weboldalon érhető el. Az ítéleti tényállás alapján az egyik gépkocsi elé vad ugrott ki, összeütköztek, aminek következtében a menetirány szerinti bal oldalra sodródott a gépjármű és a szemben szabályosan közlekedő gépjárművel ütközött. Ez utóbbi véletlen gépjármű tulajdonosa a vaddal ütközött gépjármű felelősségbiztosítója ellen indított pert a Ptk. 346. § (2) bekezdése alapján, vagyis a felperes azt állította, hogy vaddal ütközött gépjármű működési körben bekövetkező rendellenesség áll fenn a vaddal való ütközése miatt. Megyei Bíróság II. fokú ítélete szerint megállapítható a működési körben bekövetkező rendellenesség a vaddal ütközött gépjármű oldalán, míg a Legfelsőbb Bíróság szerint nem. Ha a működési körben bekövetkező rendellenességet tágra kellene értelmezni, akkor az előadó szerint a Megyei Bíróság ítélete lenne helytálló. Amennyiben a működési körben bekövetkező rendellenesség fogalma szűken értelmezendő, akkor pedig a Legfelsőbb Bíróság döntése helyes.

Ezt követően Dr. Fuglinszky Ádám PhD, az ELTE ÁJK Polgári Jogi Tanszékének egyetemi adjunktusa tartott előadást A közvetett károsultak jogállása és az önhiba értékelése a kártérítési perekben címmel. Az előadó szerint az az uralkodó (nak hitt) álláspont értelmében ha a hozzátartozó életét veszti avagy súlyos sérülést szenved, akkor az önhiba kármegosztást eredményez a hozzátartozók által előterjesztett kártérítési igények tekintetében is. Ennek alátámasztására az előadó többek között az alábbi bírósági döntésekre utalt: BH 1980. 243. (strand, ittas fürdőző), BH 1988. 227. (betonkeverő, nem megfelelő földelés), BH 1992. 242. (a vezetést ittasan akadályozó utas), BH 2002. 306. (szőlőprésbe ugrás, mérgező gázok), BH 2003. 320. (rossz helyen tartózkodó vadász). További példaként említette az előadó a biztonsági öv be nem csatolását, a vezetésre alkalmatlan személy mellé történő beülést, valamint azt az esetet, amikor a gyalogos is megszegi a KRESZ szabályait. Továbbá idézte a Szegedi Ítéletábrla Pf.III.20.501/2007/6. számú ítéletet: „Téves az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy ha a hozzátartozó halála miatt érvényesítenek kártérítési igényt a veszélyes üzem üzemben tartójával vagy biztosítójával szemben, úgy nem vizsgálható az elhunyt közrehatása.” Az előadó hivatkozott a Dr. Fézer Tamás által szerkesztett A kártérítési jog magyarázata című szakkönyvre (CompLex, Budapest, 2010), melynek 149. oldalán Dr. Havas Péter, a Legfelsőbb Bíróság tanácselnöke a következőket írja: „Ha a baleset következtében meghalt eltartó maga is »önhibát« vétett, a tartást pótló járadékigény elbírálásánál ezt a körülményt is figyelembe kell venni, mert a károkozót csak a saját »közrehatásának« arányában terhelni felelősség.” Ugyanígyen álláspont olvasható a Dr. Benedek Károly és Dr. Gellért György által szerkesztett, A Polgári Törvénykönyv magyarázata című mű (CompLex, Budapest, 2004) I. kötet 1375. oldalán. Azonban az előadó rávilágított arra, hogy a bírói gyakorlatban egy új álláspont is megfigyelhető, miszerint mivel a hozzátartozó kártérítési igényét saját jogán (és nem az elhunyt családtagja jogutódjaként) terjeszti elő, csak az ő önhibája vizsgálható, az elhunyt hozzátartozó önhibája kármegosztást nem eredményezhet. Ezen

2016 július

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Emília

álláspont szerint a hozzátartozó kárát a károkozó és az elhunyt hozzátartozó közösen okozta, ezért a Ptk. 344. §-a alkalmazandó. A tartásra jogosult hozzátartozó csak a károkozót tudja/fogja perelni, az elhunyt hozzátartozóját nem. A károkozó a Ptk. 344. § (1) bekezdésében szabályozott egyetemlegesség következtében teljes kártérítésre kötelezhető. A károkozó ezt követően regressz igényt érvényesíthet a hozzátartozóval szemben, de csak mint az elhunyt hozzátartozó örökösével szemben a hagyatéki tartozásokra irányadó szabályok szerint. Ezen újabb álláspont jelenik meg a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.046/2010/4. számú, valamint a 4.Pf.20.316/2011/4. sorszámú ítéleteiben. Az előadó szerint az uralkodó(nak hitt) álláspont a helyes, ugyanis saját magával szemben senki sem felelős, továbbá az saját jogú igényről van szó, akkor is az okozatosság folyamatát a hozzátartozó halála (sérülése) közvetítette. Amennyiben saját jogú igény, akkor is csak részben okozta a károkozó. Az előadó szerint a károkozó csak olyan kárért fizessen, amit ő okozott, ugyanis ellenkező esetben a károszerzés tilalmának problémája merülne fel, különösen akkor, ha az örökös csekély mértéke a regressz igény teljesítését megakadályozza. Továbbá az új álláspont gyakorlati érvényre juttatása körülményesebb, hiszen egy per helyett két per lenne.

A nem vagyoni kártérítés esetében alkalmazható kármegosztás kérdésével kapcsolatban az előadó kitért arra, hogy van olyan álláspont, miszerint nem vagyoni kártérítés megállapítása során is lehetséges kármegosztás. Mindazonáltal az előadó szerint – tekintettel arra, hogy a nem vagyoni kártérítésnek nincs a priori összege – az az álláspont tűnik plauzibilisnek, miszerint a kármegosztás nem lehetséges, de a kártérítési összeg meghatározása során az önhibát a károsult terhére kell értékelni. Ez utóbbi megközelítést támasztja alá a BDT 2001. 370., BDT 2005. 1285., BDT 2006. 1471. számú közzétett bírósági döntések, valamint a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.620/2009/3. számú ítélete.

Ami a hozzátartozó elvesztése mint nem vagyoni kár kérdését illeti, az előadó kifejtette, hogy mára meghaladott állásponttá vált az, hogy a hozzátartozó elvesztése önmagában nem alapoz meg kártérítést, csak ha a trauma a szokásos gyászreakciót meghaladja (I. BH 1980. 243.). A hozzátartozó elvesztésével sérül az „egészséges avagy teljes családban való élethez való jog” mint a Ptk.-ban nem nevesített, de az Alkotmányból is levezethető személyiségi jogok egyike. Ebből következően hozzátartozó elvesztése önmagában megalapozza a kártérítési igényt. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla készített egy előkészítő anyagot, ami szerint vizsgálendő, hogy az igényt megalapozó káresemény milyen hatással volt a károsultat magában foglaló család funkcióinak alakulására, mely funkció és milyen mértékben esett ki; valamint ez milyen változásokat idézett elő a jogosult életvitelében, életminőségében, életének jövőbeni lehetőségei körében, érzelmi és lelki életének fejlődésében, személyiségének önmegvalósításában. Házastárs elvesztése esetén a kártérítési igénynek nem előfeltétele valamilyen kóros személyiségváltozás vagy patológias állapot kialakulása, de elengedhetetlen annak megállapíthatósága, miszerint a hozzátartozó elvesztésével oki összefüggésben, az életvitelében, mindennapos élettevékenységében olyan változások álltak elő, melyek miatt nem élheti azt a korábban már kialakult életet, amelyet egyébként személyi körülményei, életkora és a társadalomban elfoglalt helyzete alapul vételével élhetne.

Dr. Nagy Péter, az Allianz Hungária Biztosító Zrt. vezető jogtanácsosa egy érdekes jogesetet ismertett, miszerint egy magyar rendszámú autóbusz 1999 januárjában Ausztriában lesodródott az útról, és többek között a kártérítési igényt érvényesítő utas is megsérült. Mivel a károsult és a károkozó felelősségbiztosítója nem tudtak megegyezni a fizetendő kártérítési összeg mértékéről, a károsult per indított az Allianz Hungária Biztosító Zrt. ellen. Ezen perben felmerült az a kérdés, hogy a magyar vagy az osztrák jogot kell-e alkalmazni. A károsult a baleset időpontjában hatályban volt, a gépjármű üzemtartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 58/1991. (IV. 13.) Korm. rendelet Mellékletét képező, A gépjármű-felelősségbiztosítás általános feltételeinek 2. § (2) bekezdésére hivatkozva azt állította, hogy jelen perben az osztrák jog az alkalmazandó. A Legfelsőbb Bíróság végül megállapította, hogy ezen ügyet a hivatkozott kormányrendelet alapján az osztrák anyagi jog szabályai szerint kell elbírálni, ezért az elsőfokú döntést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. A megismételt eljárásban beszerzésre került az illetékes osztrák minisztériumtól az osztrák jogról szóló tájékoztató, ami egy hozzávetőleg 80 szavas ismertetést jelentett. Az előadó kritikusan megjegyezte, hogy a külföldi jogról szóló tájékoztatónak nemcsak magát a jogszabályi rendelkezést kellene tartalmaznia, hanem a kártérítés megállapítására vonatkozó gyakorlatot is. Az osztrák jogról kapott tájékoztatóban pusztán az szerepelt, hogy a napi fájdalom mértéke gyenge fájdalom esetében hozzávetőleg 100 euró, közepes fájdalom vonatkozásában napi 150-220 euró, míg erős fájdalom esetében 220-350 euró. Az alperesi biztosító ezen tájékoztató ismeretében az illetékes osztrák minisztérium újabb megkeresését indítványozta a pontos gyakorlatra vonatkozóan, amit a bíróság elutasított. Az osztrák gyakorlat ismeri a kínzó, gyötrelmes fájdalom kategóriáját is, ami napi 300-500 euró kártérítést jelent. Az előadó rámutatott arra, hogy a kirendelt magyar orvosszakértő nem tudott abban állást foglalni, hogy a felperes károsult gyenge, közepes vagy erős fájdalmat szenved, mivel a magyar orvosszakértői gyakorlat nem ilyen megközelítésben minősíti a károsult által elszenvedett sérüléseket. A felperes osztrák orvosszakértő kirendelését indítványozta, melyre az alperesi biztosító azt az észrevételt tette, hogy a vonatkozó EU rendelet nem biztosít arra lehetőséget, hogy külföldi orvosszakértő kerüljön kirendelésre. Az előadó kitért arra is, hogy a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet 32. § (3) bekezdése alapján a magyar jog kellene, hogy alkalmazandó legyen, mivel a károsult és a károkozó lakóhelye azonos.

Dr. Bárdos Péter előadásában a nem vagyoni kártérítés néhány aktuális kérdésével foglalkozott. Utalt arra, hogy a 2008-ban bemutatott adatbázis ma már mintegy 1000-1500 ítéletet tartalmaz a nem vagyoni kártérítés összegszerűségével kapcsolatban. Az előadó ezután rátért az alsó határ – felső határ problémakörére. Az alsó határral kapcsolatban kiemelte, hogy a mindennapi élet apró bosszúságait még el kell tűrni, emiatt nem jár nem vagyoni kártérítés. A felső határ vonatkozásában pedig felvetette azt a kérdést az előadó, hogy meddig kell elmenni, milyen magas összegben kell meghatározni a nem vagyoni kártérítést, ugyanis az ember életminősége megfizethetetlen. A bírói gyakorlat szerint deréktól lefelé megbénult károsult esetében 25-32.000.000,- forint nem vagyoni kártérítést állapítható meg. Az alsó határ kérdése pedig inkább az életminőségnek nem sérüléses módon való károsításakor merül fel. Az egyik esetben egy ügyvéd ellen indított a végrehajtást kérő alaptalanul végrehajtási eljárást, mivel az ügyvéd határidőben teljesített. Az ügyvéd a nem vagyoni kártérítés megállapíthatósága során azzal érvelt, hogy az ingatlanjaira végrehajtási jogot fejeztek be, amit az ingatlan-nyilvántartásból bárki meg tudhatott, mellyel az ügyvéd szerint a személyiséghez fűződő joga sérült. Az elsőfokú bíróság megállapította a személyiségi jog megsértését, azonban 50.000,- forint nem vagyoni kártérítési igényt tartott alaposnak. Ezen döntést azonban a másodfokú bíróság megváltoztatta, és az ügyvéd nem vagyoni kártérítés iránti igényét elutasította. További lehetséges esetként hozta fel az előadó azt a helyzetet, amikor a hitelező a gyorsabb igényérvényesítés céljából az adós ellen felszámolási eljárást kezdeményez anélkül, hogy az adós ténylegesen fizetésképtelen helyzetben lenne. Az adós pedig a hitelezővel szemben ezen quasi zsaroló magatartás miatt próbál meg nem vagyoni kárigényt érvényesíteni. Ezen túlmenően érdekes kérdés a szerződésszegés miatti nem vagyoni kártérítés megítélése. A felperesek az építkezési vállalkozó alperessel egy ház felépítésére kötöttek szerződést, azonban az építési vállalkozó rosszul építette fel, ami a felperesek számára azt jelentette, hogy még három esztendőig albérltetlen kell lakniuk. Az Ítéltábla 1,5 millió forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy nemcsak a megromlott életminőség miatt kell nem vagyoni kártérítést fizetnie az alperesnek, hanem a be nem következett életminőség-javulás miatt is. Az alsó határ kérdését illetően az előadó ismertetett még egy jogesetet, miszerint a felperes ügyvéd hozzávetőleg 3,5 órás reptéri várakozás miatt írt felszólító levelet az alperesnek, azonban az alperes válaszában lehagyta a „Dr.” titulust. A bíróság szerint ez a körülmény nem ad alapot nem vagyoni kártérítés megállapítására.

Az előadásokat követően Dr. Bárdos Péter, a kerekasztal-konferencia levezető elnöke a panelben részt vevő Eglyné Dr. Csurányi Csillát, a Fővárosi Bíróság tanácselnökét kérte fel, hogy tegyen észrevételt az elhangzottakra. Eglyné Dr. Csurányi Csilla a hozzátartozó elvesztése miatti nem vagyoni kártérítés kérdésével kapcsolatban azon véleményének adott hangot, hogy külön szakértői bizonyítás nélkül a hozzátartozó elvesztése már megalapozza a nem vagyoni kártérítési igényt, azonban azt vizsgálni kell, hogy a károsult személyiséghez fűződő jogát hogyan érintette a hozzátartozó elvesztése, tehát a nem vagyoni kártérítés megállapítása nem válhat automatizmussá. Ezzel kapcsolatban Dr. Fuglinszky Ádám kifejtette, hogy ha a trauma a szokásos mértékű gyászreakciót meghaladja, akkor az már többlettényállási elem, ami a nem vagyoni kártérítés összegénél veendő figyelembe.

Dr. Kovács Szabolcs a panel résztvevőikhez azt a kérdést intézte, hogy ha a szavatosi felelősség elévült, akkor ez az igény kártérítésként érvényesíthető-e. Dr. Fuglinszky Ádám válaszában kitért arra, hogy ugyan a GK 41. számú kollégiumi állásfoglalás már nincsen hatályban, azonban az önhibából eredő késedelmes igényérvényesítés álláspontja szerint mindenképpen felróható közrehatásként kellene értékelni. Eglyné Dr. Csurányi Csilla ehhez hozzátette, hogy a kártérítési igény érvényesítése nem ad arra lehetőséget, hogy ezen keresztül próbálja meg az önhibából elmulasztott szavatossági igényt érvényesíteni a felperes.

Az egyik hozzászóló a vadon élő állat és gépjármű összeütközésével kapcsolatban azt az álláspontot foglalta el, hogy a vadászatra jogosult oldalán fennálló, működési körben bekövetkező rendellenességet tágan kellene értelmezni, s ennek megfelelően a Dr. Pataky Tibor által utolsóként említett eseti döntést figyelembe véve az lenne a helyes megoldás, ha a gépjármű felelősségbiztosítójának kártérítést kellene fizetnie, ugyanis véleménye szerint az, hogy egy gépjármű elé vad váltott ki, és a vaddal való ütközés következtében ezen gépjármű egy másik, szabályosan közlekedő gépkocsival ütközik, akkor a véletlen gépjárműben kárt szenvedetteknek kártérítést kellene megítélni arra hivatkozva, hogy a károkozó oldalán ez működési körben bekövetkező rendellenesség.

Dr. Horváth Zoltán pedig azt fejtette ki hozzászólásában, hogy az nem helyes álláspont, hogy egy teljesen véletlen gépjárműben kárt szenvedettek a vaddal való ütközés miatt nem jutnak kártérítéshez.

Dr. Pataky Tibor válaszában kiemelte, hogy egyetért azzal, hogy a vadászatra jogosult felelősségét tágítani lenne célszerű, azonban erre álláspontja szerint a jogalkotónak kellene megoldást találni.

Dr. Fuglinszky Ádám ezzel kapcsolatban rámutatott arra, hogy egyrészt alaposabban kellene vizsgálni a vadászatra jogosult felróhatóságának a kérdését, másrészt pedig talán a jogalkotó meghatározhatná, hogy felróhatóság hiányában kinek milyen arányban kellene a kárt megtéríteni.

Eglyné Dr. Csurányi Csilla is amellet érvelt, hogy a vadászatra jogosult felróhatóságát lenne célszerű bővíteni, hogy elkerülhető legyen az, hogy teljes véletlen károsultak kártérítés nélkül maradjanak.

Dr. Pataky Csaba hozzászólásában kiemelte, hogy a külföldi lakóhellyel rendelkező károsultaknak nehéz azt megmagyarázni, hogy a magyar nem vagyoni kártérítés kisebb összegű, mint a tőlünk nyugatabbra levő országok hasonló jogintézménye alapján megállapított kártérítés.

Egy másik hozzászóló a hozzátartozó elvesztése miatti nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy a gyakorlatban előadódott olyan esete, amikor az édesanya a gyermekeivel a balesetben elhalálozott házastársa erőszakos magatartása miatt elmenekült otthonról. A hozzászóló szerint ezen körülményt is figyelembe kell venni a hozzátartozó halála miatti nem vagyoni kárigény elbírálásánál, hiszen éppen a gyermekek számára előnyös, hogy távol voltak az erőszakos magatartást kifejtő édesapjuktól, aki később balesetben elhalálozott.

Dr. Kiss Ferenc Kálmán Dr. Nagy Péter előadására reagálva kiemelte, hogy ismert olyan álláspont, miszerint a német, illetve osztrák jog szerinti fájdalomdíj jogintézményét a közrendi záradékra hivatkozva nem alkalmazhatja a magyar bíróság. A hozzászóló azonban megkérdőjelezte ezen álláspont helyességét, ugyanis a fájdalomdíj nem büntető jellegű kártérítés, az pedig a közrendi szabály alkalmazásán kívül esik, hogy a fájdalomdíj magasabb összegű, mint a magyar nem vagyoni kártérítés.

Dr. Pataky Tibor Dr. Nagy Péter előadására reflektálva utalt arra, hogy a német bírósági gyakorlatban előszeretettel rendelnek ki szakértőt a külföldi jog és a külföldi bírói gyakorlat megállapítására, ugyanis a kártérítési perekben nemcsak a maga az alkalmazandó jogszabály a fontos, hanem a kártérítés összegszerűségére vonatkozó bírói gyakorlat is.

Dr. Bárdos Péter zárszavában megköszönte a panelben résztvevők előadását és a megjelentek aktivitását. Kihangsúlyozta, hogy ezen kerekasztal-konferenciával hagyományt szeretnének teremteni, s időről-időre szeretnék megvitatni a kártérítési jog aktuális kérdéseit. A megjelenteket arra biztatta, hogy amennyiben van olyan témájuk, amit szeretnének ebben a körben megvitatni, akkor ezt jelezzék, hogy a következő alkalom során ezen témák megtárgyalhatók legyenek.

[ugrás az oldal tetejére](#)